

til de principielle Modstandere af Olfatten. Jeg kunde meget godt gaa med til en moderat Olfat, naar der forelaa et efter min Mening forstandigt Forslag. Jeg er lige saa lidt en Modstander af at søge Suktertolden nedsat; det er noget, som dette Ting bestandig har ønsket, jeg har selv været med til at stemme derfor og vil ogsaa i Fremtiden bestandig støtte enhver Bestræbelse for at faa Suktertolden nedsat. Der er imidlertid for mig en meget væsentlig Forskel paa at faa Suktertolden nedsat og at faa den ophævet. Da denne Sag blev startet her i dette Ting, var det jo ikke Hensigten at faa denne Told nedsat, saa var det Feltraab, der løb: Fuldstændig bort med Suktertolden. Derfor har jeg fra Begyndelsen af ikke været saa overbevisende velvillig stemt overfor det Lovforslag, som et Flertal her i Tinget har været. Nu er der jo det Fremstrid at spore hos Flertallet, efter at Betænkningen er afgiven, at man er kommen bort fra en fuldstændig Ophævelse; man har set, at en Bibeholdelse af en moderat Suktertold her ikke var den alleruforstandigste Ting under det Stattesystem, vi have. Derimod er der en anden Ting, man vil have bibeholdt ved dette Forslag, som forekommer mig at berettigede ikke saa ganske lidt til de Udtalelser, der ere fremkomne fra anden Side om, at det, der er det afgørende ved hele denne Sag, og det, man først og fremmest vil, er en Olfat paa 10 Kr. Tonden. Skønt man nemlig har forladt det oprindelige Standpunkt, at ville have hele Suktertolden hævet, og har ladet en Del af den blive staaende, som man ventede vilde indbringe et Par Millioner og i Løbet af et Par Aar vilde stige til 2½ Million, har man ikke deraf følt sig foranlediget til at nedsette det Beløb, som man havde ansat Olfatten til. Det forekommer mig, at de to cerede Forslagsstillere, der begyndte at rejse denne Sag som en udelukkende Fordring om Ophævelse af Suktertolden, da de som Kompensation derfor tilbød en Olfat, konsekvent burde være gaaede den Vej, at naar de sagde: Vi have ikke den hele Suktertold, saa burde de heller ikke have stillet Forslag om en saa enorm Olfat, som den, de have foreslaaet. Det er for mig det afgørende i denne Sag, at det Forslag om Olfat, som Flertallet stiller, er efter min Mening af en saadan Karakter, at det ganske godt kan være Jæne for en Slags Politik. Saaledes blev det betegnet i sin Tid, da dette Forslag kom frem. Da hed det, at dette Forslag skulde være Jænen for den Forhandlingspolitik, man fra den Side i Fremtiden vilde føre. Jeg siger, at det forekommer mig, at den Karakter har det ganske vist,

men som Jæne betragtet vil jeg sige, at det Mærke, denne Jæne bærer, er ikke for mig loffende og draegende; jeg føler ikke den fjerneste Trang til at stille mig under den. Jeg vil nærmest betegne en Olfat af en saadan Størrelse som en brutal Forholdsregel. Jeg finder, det er en Skat, som har en saadan Karakter, at den nærmer sig temmelig meget til et brutalt Overfald paa den Industri, man paalægger denne Skat, og paa dem, der sætte Pris paa denne Industris Produkt, nemlig Odrifterne her i Landet. Jeg forstaar meget godt, at man paa et saadant Forslag kan stabe Begejstring. Det er en Selvfølge, at naar man rejser ud og siger til en Del af Befolkningen: Vi ville fuldstændig ophæve og befri Oder for den Skat, I betale, og I skulle ikke betale en eneste Smule i Stedet derfor, det Beløb, hvormed vi ville kompensere denne Skat, lægge vi over paa en helt anden Klasse af Oders Medborgere; naar man rejser ud til Landboerne og siger: Nu ville vi rigtig drive Landbopolitik og befri Landboerne for den Skat, de betale, og lægge den over paa Byboerne, saa kan man ogsaa nok derved stabe Begejstring. Naar det altsaa hedder, at det er et Forslag, som Folk have sluttet sig til med en Begejstring, som man ikke i lange og umendelige Tider har set Måge til, saa siger jeg, at de Folk, der ikke kunne til at betale denne Skat, naturligvis sluttede sig med Begejstring til et Forslag, der gaar ud paa at befri dem for en Skat, der hidtil har trykket dem en Del, men det er ogsaa det, der forekommer mig at være det i Bund og Grund uretfærdige ved dette Forslag. Man hordtager eller nedsetter her en af de Statter, der indbringer Statskassen det allerstørste Beløb af de indirekte Statter, som vi overhovedet have, en Skat, som nu er fordelt nogenlunde over hele Befolkningen — jeg tror ikke, at man kan komme bort fra, hvad der er sagt af flere temmelig kyndige Medlemmer, at den Skat er fordelt nogenlunde i Forhold til Befolkningens Evne — man tager altsaa nu denne Skat og lægger den for Fremtiden paa et lille Mindretal af Befolkningen, nemlig paa dem, som drikke Bajerstøl. Jeg føler mig ikke i fjerneste Maaade kaldet til at forsvare O som en god Drik eller noget saadant; jeg føler mig nærmest kaldet til at støtte enhver Bestræbelse, som gaar ud paa at indskrænke Alkoholforbruget her i Landet. Men jeg har ganske vist ogsaa altid næret den Anskuelse, at man just ikke indskrænker Alkoholfordruget ved at gøre flere og flere interesserede i, at der drikkes saa meget som muligt, og jeg tror aldrig, at det vil føre til Indskrænk-